

26 -10- 2017

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U SPLITU
Put Supavla 1

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Upravni sud u Splitu, po sutkinji toga suda Neli Mešin, kao sucu pojedincu, uz sudjelovanje zapisničarke Darije Roić Erceg, u upravnom sporu tužitelja Ciglana-Sinj d.d. u stečaju, Sinj, Put Ruduše 44, zastupanog po stečajnom upravitelju Zoranu Miletiću iz Splita, Nazorov prilaz 1A, a on po opunomoćeniku Vinku Samardžiću, odvjetniku u Splitu, Ljudevita Posavskog 12a, protiv tuženika Ministarstva financija Republike Hrvatske, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak, Zagreb, Frankopanska 1, radi poreznog nadzora, nakon javne rasprave zaključene 29. rujna 2017. u nazočnosti zamjenice opunomoćenika tužitelja Josipe Čotić, odvjetničke vježbenice kod Vinka Samardžića odvjetnika u Splitu i generalne opunomoćenice tuženika Zdenke Hajduk, objavljene 09. listopada 2017.

p r e s u d i o j e

I Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Ministarstva financija Republike Hrvatske, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak, Klasa: UP/II-471-02/13-01/272, Urbroj: 513-04/15-2 od 17. prosinca 2015.

II Odbija se zahtjev tužitelja za naknadom troškova upravnog spora.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika, Klasa: UP/II-471-02/13-01/272, Urbroj: 513-04/15-2 od 17. prosinca 2015. odbijena je žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja Ministarstva financija - Porezne uprave, Područnog ureda Split, Klasa: UP/I-471-02/12-01/329, Urbroj: 513-07-17-13-01 od 24. siječnja 2013, kojim je tužitelju utvrđen manje obračunati porez na dodanu vrijednost za 2010. u iznosu od 249.260,16 kuna i kamate zbog nepravodobno plaćenog poreza obračunate od 21. ožujka 2012. u iznosu od 27.434,63 kune te manje obračunati porez na dodanu vrijednost za 2011. u iznosu od 233.066,66 kuna i kamate zbog nepravodobno plaćenog poreza obračunate od 21. ožujka 2012. u iznosu od 3.744,34 kune s nalogom za uplatu utvrđenog iznosa i obračuna i uplate daljnje kamate od 21 ožujka 2012. do dana uplate, te je naložena provedba odgovarajućih knjiženja u poslovnim knjigama i određen je rok od 8 dana za izvršenje, pod prijetnjom ovrhe.

Tužitelj u tužbi kojom osporava zakonitost tuženikovog rješenja zbog nepotpunog i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede pravila postupka, pogrešne primjene materijalnog prava te zbog nejasne izreke koja je proturječna s obrazloženjem, u bitnom navodi kako je prednik tužitelja osnovano dostavio trgovačkom društvu Vukušić Lokasu d.o.o. račune za štetu za neosnovano držanje hidrauličkih čekića, što je zakonski zastupnik tog trgovačkog društva i priznao. Navodi kako se na takvu osnovu po zakonu ne obračunava i ne plaća PDV. Tvrdi kako se pogrešno navodi da je između prednika tužitelja i Vukušić Lokasa d.o.o. trebao postojati ugovor po kojem bi se odgovaralo za štetu. Sukladno odredbama Zakona o obveznim odnosima postoji i izvanugovorna odgovornost za štetu, a u ovom predmetu nastala šteta predniku tužitelja je nesporna. Kazuje da ukoliko je račun za štetu i sporan, ne postoji mogućnost obračuna PDV-a jer ne postoji promet na koji je moguće obračunati porez jer predmetna stvar (hidraulični čekići) nije promijenila vlasnika. Ističe da u stečajnom postupku navedeni račun nije ušao u međusobnu bilancu tvrtki Ciglana-Sinj d.d. i Vukušić Lokas d.o.o. pa bi obračun PDV-a zapravo predstavljao štetu za tvrtku. Tužbenim zahtjevom traži poništenje rješenja tuženika.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da tužba nije osnovana i u cijelosti ostaje kod razloga navedenih u obrazloženju osporavanog rješenja. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev.

Ocjenjujući zakonitost osporenog rješenja Sud je izveo dokaz uvidom u sudski spis kojim prileži osporeno rješenje tuženika, Klasa: UP/II-471-02/13-01/272, Urbroj: 513-04/15-2 od 17. prosinca 2015. te spis tuženog tijela dostavljen uz odgovor na tužbu.

U sporu je održana rasprave 29. rujna 2017. u nazočnosti zamjenice opunomoćenika tužitelja i generalnog opunomoćenika tuženika. Na raspravi je dana mogućnost strankama da se sukladno članku 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17., dalje u tekstu ZUS-a) očituju o činjenicama i pravnim pitanjima odlučnim za rješenje ove upravne stvari.

Temeljem provedenih dokaza tijekom upravnog postupka kao i tijekom ovog spora, te nakon razmatranja svih pravnih i činjeničnih pitanja, sukladno odredbi članka 55. stavka 3. ZUS-a, odlučujući u okvirima tužbenog zahtjeva, Sud je ocijenio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

Iz spis predmeta proizlazi da je kod tužitelja obavljen porezni nadzor obračunavanja, evidentiranja, prijavljivanja i plaćanja poreza na dodanu vrijednost za razdoblje od 1. siječnja 2010 do 31. prosinca 2011. te poreza na dohodak i obveznih doprinosa za razdoblje od 01. siječnja do 31. prosinca 2010., o čemu je sastavljen Zapisnik, Klasa: 471-02/12-01/121, Urbroj: 513-07-17-12-03 od 21. ožujka 2012.

Utvrđeno je kako je djelatnost tužitelja iskop i prodaja mineralnih sirovina, a porez na dodanu vrijednost obračunava prema izdanim računima za isporučena dobra i obavljene usluge od prvog do posljednjeg dana u mjesecu.

Pregledom poslovnih knjiga i ostale dokumentacije utvrđeno je da je tužitelj u 2010. na računu Glavne knjige 7799 - Ostali nespomenuti prihodi iskazao i prihod od 1.333.000,00 kuna, koji se odnosi na prihod kojeg je tužitelj iskazao temeljem računa izdanih za štetu na kojima nije obračunao porez na dodanu vrijednost, pozivajući se na odredbu članka 21. Pravilnika o porezu na dodanu vrijednost. Nadalje, utvrđeno je da je tužitelj izdao dva računa društvu Vukušić Lokas d.o.o. i to: račun broj 10-115-00001 od 31. svibnja 2010. na iznos od 685.000,00 kuna i račun broj 10-115-00002 od 30. studenog 2010. na iznos od 648.000,00 kuna za nastalu štetu za dva hidraulična čekića koji su navodno predani na servis i nisu vraćeni.

U svom očitovanju od 20. ožujka 2012. u pogledu navedenih računa tužitelj je naveo da je još 2004. predao na servis dva hidraulična čekića društvu Vukušić Lokas d.o.o. te je poreznom tijelu predočio i Zapisnik o primopredaji čekića broj 030/98 od 01. srpnja 1998.,

koji je potpisan od strane društva GRA-PO d.o.o. Zagreb kao predstavnika i tužitelja kao kupca. Naveo je da obzirom da mu društvo Vukušić Lokas d.o.o. čekiće nije vratilo niti nakon pisanih poziva, smatrajući da mu je učinjena šteta, tijekom 2010. izdao je prethodno navedena dva računa bez iskazanog i obračunatog poreza na dodanu vrijednost.

Nadalje, nadzorom je utvrđeno kako je tužitelj dana 21. srpnja 2010. podnio prijedlog za ovrhu pljenidbom novčanih sredstava na žiro računu društva Vukušić Lokas d.o.o. kojim je zatražio namirenje tražbine u iznosu od 685.000,00 kuna s osnove naknade štete za korištenje građevinskih strojeva i zakonskih zatezних kamata. Po podnijetom prigovoru od strane društva Vukušić Lokas d.o.o., u kojem navodi da je nejasno o kakvoj šteti i štetnom događaju se radi, Trgovački sud u Splitu stavio je izvan snage rješenje o ovrsi.

Porezno tijelo je polazeći od definicije štete iz članka 1046. Zakona o obveznim odnosima, kao i od oštećenikova prava iz članka 1089. istog Zakona, a obzirom da pitanje štete nije riješeno u sudskom postupku, da ista šteta nije precizirana ni ugovorena, da nema dokaza o primopredaji dva hidraulična čekića na servis, utvrdilo da se ne radi o nastaloj šteti, slijedom čega da se tužitelj neosnovano pozvao na članak 21. Pravilnika o porezu na dodanu vrijednost, te mu je utvrđena obveza poreza na dodanu vrijednost u iznosu od 249.260,16 kuna.

Nadalje, nadzorom je utvrđeno kako je tužitelj i u 2011. na računu Glavne knjige 7799 - Ostali nespomenuti prihodi iskazao prihod od 1.246.400,00 kuna, koji se odnosi na prihod kojeg je tužitelj iskazao temeljem računa izdanih za štetu na kojima nije obračunao porez na dodanu vrijednost pozivajući se na članak 21. Pravilnika o porezu na dodanu vrijednost. Utvrđeno je da je tužitelj izdao dva računa društvu Vukušić Lokas d.o.o. i to: račun broj 10-115-00001 od 31. prosinca 2011. na iznos od 623.200,00 kuna i račun broj 10-115-00002 od 31. prosinca 2011. na iznos od 623.200,00 kuna za nastalu štetu za dva hidraulična čekića koji su navodno predani na servis i nisu vraćeni.

Odredbom članka 17. stavka 1. Zakona o porezu na dodanu vrijednost („Narodne novine“ broj: 47/95., 106/96., 164/98., 105/99., 54/00., 73/00., 127/00., 48/04., 82/04., 90/05., 76/07., 94/09.) propisano je da porezni obveznik obračunava porez na dodanu vrijednost, prema izdanim računima za isporučena dobra i obavljene usluge u obračunskom razdoblju.

Odredbom članka 18. stavka 1. Zakona o porezu na dodanu vrijednost propisano je da porezni obveznik mora za obračunsko razdoblje sam utvrditi obvezu poreza na dodanu vrijednost i iskazati je u prijavi poreza. Porezni obveznik mora prijavu poreza predati mjerodavnoj ispostavi Porezne uprave prema svome sjedištu na propisanom obrascu do zadnjega dana u tekućem mjesecu po proteku obračunskog razdoblja.

Odredbom članka 19. stavka 1. Zakona o porezu na dodanu vrijednost propisano je da obračunani i prijavljeni porez na dodanu vrijednost za obračunsko razdoblje porezni obveznik mora platiti u rokovima koji su propisani za podnošenje prijave, odnosno konačnog obračuna poreza.

U skladu sa navedenim, obzirom da je u postupku nadzora utvrđeno kako je tužitelj tijekom 2010. i 2011. na računu Glavne knjige 7799 - Ostali nespomenuti prihodi iskazao prihod od temeljem računa izdanih za štetu na kojima nije obračunao porez na dodanu vrijednost, a da pri tome pitanje štete nije riješeno u sudskom postupku, da ista šteta nije precizirana ni ugovorena te da nema dokaza o primopredaji dva hidraulična čekića na servis, prema ocjeni ovog Suda, pravilno je porezno tijelo zaključilo kako se u konkretnom slučaju ne može govoriti o nastaloj šteti u smislu odredbe članka 1046. Zakona o obveznim odnosima te utvrdilo da se tužitelj neosnovano pozvao na članak 21. Pravilnika o porezu na dodanu vrijednost, slijedom čega mu je utvrđena obveza poreza na dodanu vrijednost u iznosu od 482.326,82 kuna. (249.260,16 kuna + 233.066,66 kuna).

U smislu odredbe članka 21. stavka 1. Pravilnika o porezu na dodanu vrijednost („Narodne novine“ broj: 60/96., 113/97., 7/99., 112/99., 119/99., 44/00., 63/00., 80/00., 109/00., 54/01., 58/03., 198/03., 55/04., 77/04., 153/05., 79/07., 34/08. i 97/09., dalje u tekstu Pravilnika) isporuka kojom se obeštećuje primatelja za štetu nastalu po osnovi ranije isporuke ne smatra se isporukom koja podliježe oporezivanju već odštetom. Stvatom 2. istog članka propisano je da se o odšteti radi samo u slučaju kada isporučitelj temeljem zakona ili ugovora odgovara za štetu i njene posljedice i određenim isporukama tu štetu otklanja, dok je stavkom 3. propisano da za procjenu da li se radi o odšteti ili oporezivoj isporuci odlučujuće je da li su ispunjeni uvjeti iz stavka 2. ovoga članka.

Dakle, prema citiranoj odredbi Pravilnika o šteti se radi samo u slučaju kada isporučitelj temeljem zakona ili ugovora odgovara za štetu i njezine posljedice i kada određenim isporukama tu štetu otklanja. Obzirom da tužitelj poreznom tijelu nije predočio dokaz da je predmetne čekiće dao na servis društvu Vukušić - Lokas d.o.o., niti da je sa istim društvom zaključio ugovor kojim bi se isto obvezalo odgovarati za štetu, niti je pravomoćnom sudskom odlukom utvrđena nastala šteta, pravilno je porezno tijelo utvrdilo kako u konkretnom slučaju nisu ispunjeni uvjeti iz članka 21. stavka 1. Pravilnika.

U odnosu na prigovor tužitelja kako je osporeno rješenje nezakonito jer je rješenjem Trgovačkog suda u Splitu broj: 14 St - 451/13 od 28. studenoga 2013. otvoren stečajni postupak te je predmetnu poreznu obvezu trebalo prijaviti u stečajni postupak, za navesti je kako je predmet ovog upravnog spora utvrđenje porezne obveze (dakle, ne postupak naplate i ovrhe utvrđenog poreznog duga), koja obveza je utvrđena rješenjem donesenim prije otvaranja stečajnog postupka, slijedom čega isti prigovor nije od utjecaja na zakonitost osporenog rješenja.

U skladu sa navedenim i utvrđenim, tužitelj svojim prigovorima nije doveo u sumnju pravilnost u upravnom postupku utvrđenog činjeničnog stanja, jer prema ocjeni Suda rješenje je doneseno u zakonito provedenom postupku, na temelju pravilno i potpuno utvrđenog činjeničnog stanja i uz pravilnu primjenu materijalnog prava.

Stoga, valjalo je na temelju članka 57. stavka 1. ZUS-a, odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan i odlučiti kao u točki I izreke presude.

Kako tužitelj nije uspio u sporu, trebalo je temeljem odredbe članka 79. stavka 4. ZUS-a, odbiti zahtjev tužitelja za naknadom troškova spora kao neosnovan i odlučiti kao pod točkom II izreke presude.

U Splitu 09. listopada 2017.

SUTKINJA

Nela Mešin, v.r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovog suda, u dovoljnom broju primjeraka za sud i sve stranke u sporu, u roku 15 dana od dana primitka pisanog otpravka presude. Žalba odgađa izvršenje pobijane presude.

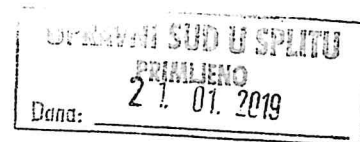
Za točnost otpravka _____ vlasteni službenik

ODVJETNIČKI URED

13-02-2019

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: Usž-379/18-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Borisa Markovića, predsjednika vijeća, Blanše Turić i Sanje Štefan, članica vijeća, te više sudske savjetnice Tatjane Ilić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Ciglana – Sinj d.d. u stečaju, Sinj, Put Rudoša 44, kojeg zastupa stečajni upravitelj Zoran Miletić iz Splita, Nazorov prilaz 1A, a njega opunomoćenik Vinko Samardžić, odvjetnik u Splitu, Ljudevita Posavskog 12a, protiv tuženika Ministarstva financija Republike Hrvatske, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak, Zagreb, Frankopanska 1, radi poreznog nadzora, odlučujući o žalbi tužitelja protiv presude Upravnog suda u Splitu, poslovni broj: UsIpn-11/16-10 od 9. listopada 2017., na sjednici vijeća održanoj 12. rujna 2018.

p r e s u d i o j e

Odbija se žalba tužitelja i potvrđuje se presuda Upravnog suda u Splitu, poslovni broj: UsIpn-11/16-10 od 9. listopada 2017.

O b r a z l o Ź e n j e

Presudom Upravnog suda u Splitu odbijen je tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Ministarstva financija Republike Hrvatske, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak, klasa: UP/II-471-02/13-01/272, urbroj: 513-04/15-2 od 17. prosinca 2015. i zahtjev za naknadom troškova upravnog spora.

Rješenjem tuženika odbijena je žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja Ministarstva financija – Porezne uprave, Područnog ureda Split, klasa: UP/I-471-02/12-01/329, urbroj: 513-07-17-13-01 od 24. siječnja 2013., kojim je tužitelju utvrđen manje obračunati porez na dodanu vrijednost za 2010. i 2011. godine uz pripadajuće kamate u iznosima poblize označenim tim rješenjem, te je tužitelju naloženo da izvrši uplatu i provede odgovarajuća knjiženja u poslovnim knjigama.

Protiv označene presude tužitelj je izjavio žalbu iz svih razloga propisanih odredbom članka 66. Zakona o upravnim sporovima. Navodi da je u tužbi naveo razloge zbog kojih osporava rješenje tuženika te iz razloga ekonomičnosti postupka ostaje kod svih navoda, prijedloga i prigovora iz tužbe. Smatra da prvostupanjski sud nije na ispravan i zakonit način cijenio činjeničnu i pravnu građu ovog predmeta, a niti se u obrazloženju presude referirao na sve tužbene navode i argumente tužitelja. Također smatra da sud nije uzeo u obzir činjenicu da je tužitelj u stečaju i da ga tuženik nije mogao obvezati osporavanim rješenjem jer je svoje eventualne tražbine trebao prijaviti u stečajnom postupku. Iz navedenih razloga predlaže ovom Sudu da ukine presudu i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno utvrđivanje i odlučivanje.

Tuženik, iako uredno pozvan nije dostavi odgovor na žalbu.

Žalba nije osnovana.

Ispitujući osporavanu presudu u smislu odredbe članka 73. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine" 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.) ovaj Sud je utvrdio da ne postoje žalbeni razlozi zbog kojih se presuda pobija.

Iz obrazloženja prvostupanjske presude i podataka predmetnog upravnog spisa proizlazi da je kod tužitelja obavljen porezni nadzor o čemu je sačinjen zapisnik 21. ožujka 2012. kojim je utvrđeno da je tužitelj 2010. godine i 2011. godine izdavao račune društvu Vukušić-Lokas pozivajući se na članak 21. tada važećeg Pravilnika o porezu na dodanu vrijednost, a koji računi se odnose na nastalu štetu za dva hidraulična čekića koji su navodno predani na servis i nisu vraćeni. Tijekom poreznog nadzora je utvrđeno da je tužitelj izdavao račune bez obračunatog poreza na dodanu vrijednost.

Odredbom članka 21. stavka 1. Pravilnika o porezu na dodanu vrijednost („Narodne novine“, broj: 60/96. – 97/09.) propisano je da se isporuka kojom se obeštećuje primatelj za štetu nastalu po osnovi ranije isporuke ne smatra isporukom koja podliježe oporezivanju već odštetom. Prema stavku 2. istog članka Zakona propisano da se o odšteti radi samo u slučaju kada isporučitelj temeljem zakona ili ugovora odgovara za štetu i njene posljedice i određenim isporukama tu štetu otklanja, a stavkom 3. propisano je da za procjenu radi li se o šteti ili oporezivoj isporuci odlučujuće jesu li ispunjeni uvjeti iz stavka 2. ovoga članka.

Prvostupanjski sud prihvatio je stajalište poreznih tijela da u konkretnom slučaju nisu ispunjeni uvjeti za pozivanje na odredbu članka 21. navedenog Pravilnika jer je tijekom poreznog nadzora utvrđeno kako tužitelj nije dokazao da je predmetne čekiće dao na servis navedenom društvu, da je s navedenim društvom zaključio ugovor kojim bi se to društvo obvezalo odgovarati za štetu, a niti je pravomoćnom sudskom odlukom utvrđena nastala šteta. Stoga je prvostupanjski sud prihvatio stajalište poreznih tijela da se po navedenim računima ne radi o šteti već o isporuci koja podliježe oporezivanju prema odredbama Zakona o porezu na dodanu vrijednost na koje odredbe se prvostupanjski sud i pozvao u obrazloženju presude.

Imajući u vidu sve navedeno ne mogu se ocijeniti osnovanim prigovori tužitelja iz žalbe da prvostupanjski sud nije na pravilan način utvrdio odlučne činjenice i ocijenio sve navode tužbe jer suprotno proizlazi iz obrazloženja presude koja je prema ocjeni ovoga Suda sačinjena u skladu s odredbom članka 60. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima.

Prvostupanjski je sud odgovorio tužitelju da se u konkretnom slučaju radi o utvrđivanju predmetne obveze koja obveza je utvrđena prije otvaranja stečajnog postupka, pa prigovori tužitelja u pogledu otvaranja tog postupka nisu od utjecaja na drukčije rješenje predmetne upravne stvari.

Iz navedenog proizlazi, da ne postoje razlozi zbog kojih tužitelj osporava prvostupanjsku presudu, kao ni razlozi na koje Visoki upravni sud pazi po službenoj dužnosti (članak 73. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima), pa je na temelju odredbe članka 74. stavka 1. navedenog Zakona žalba odbijena kao neosnovana i potvrđena prvostupanjska presuda.

U Zagrebu, 12. rujna 2018.

Predsjednik vijeća:
Boris Marković, v.r.

Za točnost otpavka – ovlašten službenik

Tanja Nemčić

